

andet Ord. Jeg seer i selve Udvalgets Betænkning Ordet Ordning anvendt i den førstnævnte, som jeg antager, ikke ganske rigtige Betydning, naar det nemlig paa den 2den Spalte i den 6te Linie siges, at Udvalget forstaaer § 80 saaledes, at det kun er ved Lov, ikke ad administrativt Veie, at denne Forsatning kan ordnes. Det er ganske vist, at selve Kirkeforsatningen kun kan ordnes ved en Lov, saaledes som der er tilfaldt i § 80; naar Spørgsmaalet derimod er om at ændre et eller andet Led i den blot udbortes Forsatning, saa er det ikke i samme Grad klart, at Ordene: „Forsatningen skal ordnes ved Lov“ stude Anvendelse paa en saadan nærmere Bestemmelse af et eller andet Forhold. At saadanne nærmere Bestemmelser af et eller andet Led i Forsatningen i Virkeligheden tidligere ere givne ad administrativt Veie, er, som jeg mener, bevisligt med utallige Exempler; Spørgsmaalet, der foreligger os i dette Tilfælde, er derimod det, om det er principrigtigt, at saadanne Forandringer ere stede ved Anordning, og ikke ved Lov. At en administrativ Ordning som den, der har fundet Sted i det foreliggende Tilfælde, er lovbegrundet og lovlig, er ikke fra nogen Side modsagt eller betvivlet, og at den kan forsvares efter de juridiske Begreber som en Bevilling eller maafee som en Instrux, er vel ogsaa tildeels indrømmet af Udvalget, naar det i dets Betænkning hedder, at man finder, at en saadan Bestemmelse naturligeres gives ved Lov end ved kongelig Anordning. Hvad der er det mere eller mindre Naturlige, berøer nærmest paa et Skøn, er paa en Maade en Smagsag, hvorom der ikke let vil kunne disputeres; og, dersom Thinget altsaa ogsaa anseer det for naturligeres, at Bestemmelsen gives paa denne Maade, saa seer jeg ikke, at der fra Regjeringens Standpunkt kan være saa særdeles megen Vanstælsighed ved i den Henseende at inødelkomme Thinget, og det saa meget mindre, som der derved tilføies vor Lovgivning en Bestemmelse om et Punkt, som i ethvert Tilfælde maatte gives ad Lovgivningsveien, nemlig Bestemmelsen om Kirke-

sangerens Adkomst til Akcidentsoffer, hvilken ikke er givet ham i Sognebaandsløsningsloven af 4de April 1855.

Hvad Enkelthederne i denne Lov angaaer, da har jeg ikke mange Ændringer at foreslaae. I det Væsentlige indskrænke mine Ændringer sig til det, der staaer i § 2 om Biskoppens Nødvendighed med Hensyn til de der omhandlede Ansøgninger, hvorom jeg allerede ved Sagens første Behandling udtalte mig, og da jeg endnu er af samme Mening som dengang, saa vil Indførelsen af en Ændring paa dette Sted, som jeg meget ønsker, komme til at afgjøre, om jeg fremdeles maatte finde mig foranlediget til at lægge Hindringer veien for Loven eller ikke. Det, jeg ønsker forandret, er de Ord i § 2: „Finder Biskoppen, at det Ansøgte ikke bør bevilges, har han at indsende Begjæringen, ledsaget med sin Erklæring, til Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, som efter at have hørt Ansøgerne afgjør Sagen“. Det er denne Umvildighedstilstand for Biskoppen, som jeg dengang stærkt fremhævede, og da den ærede Ordfører havde hørt, i hvad Mening og hvad Omfang jeg ønskede en Forandring, ytrede han selv, at vi let vilde blive enige om en saadan. Den Forandring, jeg ønsker, gaaer kun ud paa, at Biskoppen ikke skal staae som Den, der ikke har Lov til at sige Nei, men strax skal sende saadanne Begjæringer ind til Ministeriet for at faae Besked, naar han ikke er villig til øieblikkelig at sige Ja; Biskoppen maa have samme Ret til at sige Nei som til at sige Ja, og naar vedkommende Ansøgere da ikke ere tilfredse med Biskoppens Beslutning, først da maa de søge til den høiere Autoritet. Denne Forandring kan imidlertid ikke effectueres alene ved at rette nogle Ord i det af mig citerede Sted, men det vil blive nødvendigt at vende noget mere tilbage til den kongelige Anordnings Form, saaledes at man udelader hele det paa-gjældende Punktum og dernæst efter Ordene: „Skeer dette“ i Stykkets sidste Punktum indskyder de Ord: „eller Biskoppen har nægtet Tilladelsen“. Dette er en lille, let og simpel